

Theology on the Web.org.uk

Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:

Buy me a coffee

<https://www.buymeacoffee.com/theology>

PATREON

<https://patreon.com/theologyontheweb>

[PayPal](#)

<https://paypal.me/robbradshaw>

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php

Fiction or Fact?

Russell H. BOWERS, Jr.

I recently read the best-selling novel *The Poisonwood Bible*. It imagines the story of an American missionary family in the Congo during its 1960 struggle for independence.

Endorsed as it is by Oprah's Book Club, *The Poisonwood Bible* predictably paints a pessimistic picture. The missionary husband and father, Nathan Price, is ignorant, bigoted, chauvinistic, proud, harsh, self-centered, insensitive, and irrelevant. The family isolates itself from the villagers, who in turn ignore the father's skewed and jingoistic "gospel." Price's wife and four daughters at first fear and then loathe the man.

Although critics wax rhapsodic about the beauty and incisiveness of the story, it is actually a threadbare litany of popular stereotypical misconceptions of what believing Christian people are like. Nothing novel in this novel. And not only is it not new, it is arguably not true. Barbara Kingsolver in her Author's Note thanks her parents "for being different in every way from the parents I created for the narrators of this tale." She is right—she created them. They are also "different in every way" from the flesh-and-blood missionary people I know.

An example? Not long ago I crossed the Mekong River with Jeff and Heather Williams and my wife Glenna to a poor village opposite Kompong Cham. We went to conduct tuberculosis screening among the children. The other three were doing the work; I just watched. Jeff and Heather had become alarmed over the extent of TB infection there, and were pushing to enroll its children in a government-sponsored treatment program. To qualify they first needed to have a health professional perform screening injections, so Glenna had come to help with that.

In the weeks preceding our visit, Heather had painstakingly surveyed the village's households, enrolling each child by name and age. Now we walked the winding ways from house to house. Jeff and two Cambodian associates kept records, Glenna injected serum, and Heather explained the process to skeptical children and then comforted them after their shots.

I cannot imagine a contrast greater than that between the fictional Price and the living Williams families. Jeff and Heather chatted with villagers about everyday concerns as they strolled from house to house. Heather modeled love and patience as she cradled each child, explained the test, and calmed their fears (well, the fears of most—two or three out of the one hundred twenty-seven we tested that afternoon remained terrified.). As I watched her talking heart-to-heart with naked boys and cuddling scabies-infested girls, I pictured the busy and important Jesus taking children into his arms and blessing them.

Sure, Jeff and Heather would like to introduce these people to Jesus. But last Sunday afternoon I don't remember hearing his name mentioned. Last Sunday was instead devoted to loving these people and providing essential health care for them that they could not get for themselves. No one forced the Williams to do that; they took it on themselves out of the kind of genuine concern that prompts practical deeds.

No one will write a *New York Times* bestseller and Oprah Book Club selection about Jeff and Heather Williams on a sunny Sunday afternoon near Kompong Cham. Too many readers prefer ill-informed and indignant poisonwood fiction.

*Heather Williams comforts a Cham girl
who has just received an injection*

រឿងប្រដាប់ ឬ ហេតុការណ៍ពិត?

បណ្ឌិត រ៉ាស់ស៊ែល បារឡេស៍

ពេលថ្មីៗនេះ ខ្ញុំបានអានប្រលោមលោកដ៏ល្បីមួយអំពីគម្ពីរ ពយសិទ្ធុត “Poisonwood Bible” ។ ដែលពិពណ៌នាពីរឿងគ្រួសារនៃបេសកកម្មរបស់អាមេរិចកាំងមួយនៅក្នុងប្រទេសកុងកូ ក្នុងកំលុងពេលឆ្នាំ ១៩៦០ ដែលមានបញ្ហាខាងឯករាជ្យភាព។

យោងតាមក្លឹបនៃសៀវភៅអូប្រាព្រះគម្ពីរពយសិទ្ធុត បានផ្តោតរូបជាមុននូវរូបភាពទុទ្ធិនិយម ។ បេសកជនដែលជាប្តី និងជាឪពុកឈ្មោះណាថាន់ប្រៃ គឺជាអ្នកដែលអវិជ្ជាមានចិត្តចង្អៀតចង្អល់ស្នេហាជាតិហួសអំនួត ក្លាហាន គិតតែប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ល្អិតល្អន់ មិនចុះសំរុងគ្នា ។ គ្រួសារនេះបានញែកខ្លួនគេដាច់ដោយឡែកចេញពីអ្នកភូមិ ក្រោយមកគេមិនអើពើចំពោះការមិនពេញចិត្ត ថែមទាំងស្អប់ដំណឹងល្អរបស់ឪពុកក្នុងគ្រួសារ

នោះ ។ ប្រពន្ធរបស់ប្រៃ និង កូនស្រីទាំងបួននាក់ កាលពីមុនកោតខ្លាចតែក្រោយ មកក៏ស្អប់ខ្ពើមខ្ញុំពុករបស់ខ្លួន។

ទោះបីការសរសេរមានភាពរិះគន់ពីសំរស់ និងភាពច្បាស់លាស់នៃរឿង នេះក៏ដោយ តាមការពិតទៅវាឆ្លុះបញ្ចាំងអោយឃើញពីប្រភេទនៃការយល់ខុស របស់គ្រីស្ទានមួយចំនួន ។ គ្មានអ្វីថ្មីហើយប្លែកជាងនៅក្នុងប្រលោមលោកនេះ ទេ ។ ហើយក៏មិនមែនមិនគ្រាន់តែថ្មីតែប៉ុណ្ណោះទេគឺវាមិនពិតទៀតផង ។ នៅក្នុងការសរសេររបស់យើងស៊ុលវ៉ែរ បាបាវ៉ា នាងអរគុណខ្ញុំពុកម្តាយរបស់ នាង " មានភាពខុសប្លែកគ្នាគ្រប់ផ្លូវទាំងអស់ចេញពី ខ្ញុំពុកម្តាយដែលខ្ញុំបង្កើត ឡើងសំរាប់អ្នកនិទានរឿងនេះ " ។ នាងគិតនោះត្រូវ ហើយនាងបង្កើតរឿងនេះ រឿងនោះ ។ ពួកគេ " ពិតជាខុសគ្រប់ផ្លូវទាំងអស់ " ប្លែកពីបេសកជន សាច់ ឈាមដែលស្គាល់ខ្ញុំនោះ។

ខ្ញុំសូមលើកឧទាហរណ៍៖ មិនយូរប៉ុន្មាននៅពេលដែលខ្ញុំឆ្លងកាត់ ទន្លេមេគង្គ ជាមួយចេហូ និង ហ៊ីតឌ័រ រៀលលាម និង ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំ ក្លែនណា ធ្វើដំណើរទៅភូមិដីក្រីក្រមួយទល់មុខទីរួមខេត្តកំពង់ចាម ។ យើងទៅធ្វើការ សង្កេតអំពីជំងឺរបេងក្នុងចំណោមក្មេងៗ ។ បីនាក់ទៀតកំពុងធ្វើការចំណែក ខ្ញុំគ្រាន់តែមើលពួកគេ ។ ចេហូ និង ហ៊ីតឌ័រ ពិតជាមានការយកចិត្តទុកដាក់ ចំពោះការកើតជំងឺ របេងនៅទីនោះ ហើយព្យាយាមបញ្ចូលក្មេងៗទាំងអស់នោះ ទៅក្នុងកម្មវិធីជំនួយព្យាបាលរបស់រាជរដ្ឋាភិបាល ។ ដើម្បីអោយគេអាចទទួល នូវការនេះបានលុះត្រាតែធ្វើការស្រាវជ្រាវដែលមានអ្នកជំនាញខាងសុខភាព ដើម្បីចាក់ថ្នាំបង្ការ ដូច្នោះ ក្លែនណា ក៏ទៅជួយនៅក្នុងការងារនោះ។

ប៉ុន្មានសប្តាហ៍ក្រោយពីយើងទៅទីនោះ ហ៊ីតឌ័រ ពិតជាធ្វើការស្រាវជ្រាវ យ៉ាងលំបាកដល់គ្រួសារនៅក្នុងភូមិនោះដោយកត់ឈ្មោះ និង អាយុនៃក្មេង ឆិប្បយៗ ។ ឥលូវយើងដើរកាច់ចុះកាច់ឡើងពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយតាមផ្លូវភ្នំក្នុង ។ ចេហូ និង សហការីជនជាតិខ្មែរពីរនាក់ទៀតជួយកត់ត្រាក្នុងបញ្ជី ចំណែក

១៣៦ សំណុំទឹកជ្រូក ៥/១ (តុលា ២០០៤)

វៀលលាមទេនៅរសៀលថ្ងៃអាទិត្យក្រោមកំដៅថ្ងៃជិតទីរួមខេត្តកំពង់ចាម ។
មានអ្នកអាចជាច្រើនចូលចិត្តដំណឹងដែលមិនច្បាស់លាស់ និង រឿងដែលប្រឌិត
របស់ ពយសិធុរត *Poisonwood* ។

ហិតឌី វៀលលាម នាងកំពុងល្អងលោមក្មេងស្រីជនជាតិចាមម្នាក់
ដែលនាងទើបតែបានចាក់ថ្នាំរួច